

hans Lighed med en skalkagtig Satyr, der var graanet i Bacchi Tjeneste.

„Jeg maa i det Hele advare Dem imod Frk. Tønnesen,“ vedblev han derpaa, vendt imod Emanuel. „Frøkenen bagtaler Dem paa det styggeste. Nu har jeg gaaet her og glædet mig til Deres Ankomst, Hr. Hansted, blandt andet for at faa et Parti Kegler med Dem en Gang imellem . . . en Keglebane er nemlig det eneste Forlystelsesetablissement, jeg hidtil har kunnet opdage her i Ostende. Men paa Vejen herhen i Dag søger Frk. Tønnesen at indbilde mig, at De ikke spiller Kegler, ja at De endog skal være aldeles utilbøjelig til at dyrke en saa ædel Idræt.“

„Frk. Tønnesen har virkelig denne Gang haft Ret,“ svarede Emanuel. „Jeg beder Dem, ikke at gøre Regning paa min Deltagelse.“

„Herre Gud! Saa er det altsaa virkelig sandt! . . . De spiller ikke Kort, De nyder ikke Vin, De ryger ikke længer Tobak, og nu vil De heller ikke spille Kegler! . . . En komplet Helgen altsaa!“

„Kære, har De ikke vidst det før!“ spottede Frk. Ragnhild.

Emanuel blev bleg og bed sig i Læben. Men han svarede ikke.

„Ja, saa er jeg altsaa fremdeles henvist til